

sudek takového souhlasu nezjišťuje, nýbrž naopak prohlašuje, že obžalovaný jednal o své moci. To podmiňuje však použití § 7. č. 3. cit. zák. Jelikož lze dále nedovolený výkon volebního práva provést i jiným způsobem, než tím, že si někdo přivlastní cizí volební doklady, v případě našem pak měl trestuhodný cíl býti dosažen prostředkem, v § 8. cit. zák. zvláště ještě za trestný prohlášeným, jelikož dále nebyl ohrožen jen veřejný zájem na správnosti volby, nýbrž porušeno vedle toho také subjektivní právo volební A. H., následkem čehož zde bylo jednak ohrožení, jednak porušení dvou různých právních statků a poněvadž v jednání obžalovaného došly plného výrazu i známky deliktu § 8. cit. zák., shledán v něm plným právem netoliko pokus zfalšování voleb, nýbrž i dokonané překážení ve volbě.

Jelikož zde zmatků uplatňovaných není, bylo zmateční stížnost zavrci.

S k ř i p s k ý.

§§ 271., 281. č. 5. tr. ř. Značný rozpor mezi údaji důvodů rozhodnutí a obsahem protokolů jest dán, je-li dle oněch okolností nějaká prokázána doznáním, jež ze zápisu o hlavním přelíčení a výpovědi obžalovaného v přípravném řízení není patrno.

(Rozh. z 15. května 1909, č. j. Kr III 76/9.)

Nejvyšší zrušovací soud zrušil rozsudek sborového soudu I. instance jako zmatečný a odkázal věc ve smyslu § 288. tr. ř. k novému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného, opírající se o § 281. č. 5. tr. ř., jest opodstatněna.

Jako přímý důkaz pro lstný, správně podvodný, úmysl obžalovaného, jež tento popírá, uvádí rozsudek v důvodech rozhodnutí obžalovaným prý doznanou okolnost, že týž chtěl stvrzenku, vystavenou pro V. P. o přijetí obnosu 177 K 60 h, tomuto ihned po vyhotovení nepozorovaně odnít a že ji vrátil teprve na vyzvání V. P-ovo. Takovéto doznání obžalovaného není patrno z protokolu o jeho výslechu v řízení přípravném a mělo tudíž, bylo-li skutečně učiněno, — což však zmateční stížnost popírá, — vyznačeno býti dle § 271. tr. ř. v protokolu o hlavním přelíčení. Ale ani v tomto protokole obsaženo není. Jest proto ospravedlněno tvrzení zmateční stížnosti, že mezi dotyčným udáním rozhodovacích důvodů a protokolem o hlavním přelíčení jest podstatný odpor. Tento odpor činí však dle § 281. č. 5. tr. ř. rozsudek zmatečným vzhledem k významu, jež sborový soud domnělému tomuto doznání dle důvodů rozhodnutí při-

kládá. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti obžalovaného, rozsudek zrušiti a co se týče dalšího, dle § 288. č. 1. tr. ř. naříditi.

S k ř i p s k ý.

§ 303. tr. z. První případ deliktu tohoto §. zahrnuje v sobě dva způsoby spáchání: posmívání se a zlehčování. Pojem úmyslnosti při těchto dvou druzích pachatelství.

(Rozh. nejv. soudu zruš. z 15. května 1909, Kr III. 157/8.)

Zmateční stížnosti státního zastupitelství bylo c. k. nejvyšším zrušovacím soudem vyhověno a rozsudek v odpor vzatý zrušen potud, pokud jím byl obžalovaný sprostěn obžaloby pro přečin dle § 303. tr. z. i v tom směru, že se posmíval veřejně a před více lidmi papežství a biskupství jako zřízením církve katolické a věc odkázána v tom rozsahu na sborový soud první instance, aby ji znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y :

Zmateční stížnost státního zastupitelství, opírající se o § 281. č. 5. a 9. lit. a), jest opodstatněna.

První případ deliktu § 303. tr. z. zahrnuje v sobě dva způsoby, jimiž lze spáchat přečin tam normovaný, totiž: posmívání se učením, obyčejům, neb zřízením církve nějaké neb společnosti náboženské, ve státu zákonem uznané, a zlehčování jich.

Obžaloba zněla na oba tyto způsoby a obžalovaný byl obžaloby v celém rozsahu sprostěn.

Rozsudek v důvodech svých oba tyto způsoby, jimiž lze delikt zažalovaný spáchat, nerozlišuje. Důvody ty rozebírají inkriminovaný výrok, o němž připouštějí, že by byl o sobě arcíř způsobilým, založiti přečin podle § 303. tr. z., výhradně jen po stránce zlehčovací a usuzují ze souvislosti a celkové tendence řeči obžalovaného, že jí nebyla ani zřízení církevní zlehčována, ani že si obžalovaný neuvědomil dosah inkriminovaného výroku jako takového, pokud jde o zlehčování.

Pouze na konci se prohlašuje, že jak úmysl zlehčovati zřízení církve, tak úmysl posmívati se jim, je vyloučen. Důvody, proč je úmysl tento poslední vyloučen, v rozsudku uvedeny nejsou.

Ale nehledě ani k této formální vadě, není vyloučení úmyslu posmívati se při správném použití zákona způsobilým odůvodniti osvobození obžalovaného od obžaloby ve směru posměchu. Neboť jen pro zlehčování vyžaduje § 303. tr. z. úmyslu, t. j. **vůle** k výsledku směřující. Pro posměch stačí s hlediska § 303. tr. z. **vědomí**, že úmyslný čin byl způsobilý výsledkem přivoditi.